

Arrest

nr. 340 385 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIJINI
Willemsstraat 14/308
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 november 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 10 juni 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2024 werd ingediend door:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): H. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1983
Geboorteplaats: Berkane
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse broer, de genaamde K. S., L. (...) (RR. xxxxxxxx), in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]"

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag een Marokkaans paspoort voor, afgeleverd op 31.08.2023 en geldig tot 31.08.2028. In het paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd op 26.12.2023 en op 04.07.2024. Betrokkene reisde laatst de Schengenzone binnen op 03.08.2024. Het inreisvisum van betrokkene had een geldigheidsduur van 31 dagen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene laatst de Schengenzone inreisde verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden. Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets

ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 bepaalt uitdrukkelijk: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de rechtsleer wordt het volgende gezegd:

“Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. Voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepaling(-en) van artikel 7 Vw. (art. 8 Vw.), of de betreffende bepaling voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen¹

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de stukken die neergelegd zijn.

Daar waar de bijlage 19ter geen enkel bijkomend stuk verzocht:

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op ....., de volgende documenten over te leggen: (zie bijlage 19 TER)

Bijgevolg heeft verzoeker een volledig dossier overgemaakt waaruit blijkt dat hij ten laste is van zijn broer

Met de neergelegde stukken wenste verzoeker aan te tonen dat zijn broer – de referentiepersoon - steeds als hoofd van het gezin heeft gefungeerd. Dat zijn broer degene was die voor hem zorgde en nog steeds doet. Verzoeker heeft aangetoond dat zijn broer hem geld overmaakte om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dit heeft hij aangetoond door bankuittreksels te bezorgen en overschrijvingen via Western Union, de periode voorafgaand aan zijn binnenkomst in België. Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster dit allemaal negeert zonder dit grondig te motiveren.

Daarnaast heeft verzoeker ter vervollediging van zijn dossier eveneens de inkomsten van de referentiepersoon toegevoegd.

Verzoeker stelt dat het absoluut niet ernstig is dat verweerster geen enkel stuk heeft onderzocht teneinde na te gaan of verzoeker wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon en deel uitmaakt van zijn gezin.

Dit kan niet ernstig betwist worden nu dit duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

“ Artikel 47/1,2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40 bis , §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Gelet op artikel 52,§2 het KB van 08.10.1981, hetwelk stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “ het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “ de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40 bis, §2 en §4, of 40 ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op artikel 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: “ Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40 bis van de wet, van toepassing op andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. (...)”

Gelet op artikel 40 bis, §4 van de Vreemdelingenwet:” De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht in artikel 40,§4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij die in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”.

Gelet artikel 41 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: §2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40 bis,§2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

-ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;

-ofwel op andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag een Marokkaans paspoort voor, afgeleverd op 31.08.2023 en geldig tot 31.08.2028. In het paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd op 26.12.2023 en op 04.07.2024.

Betrokkene reisde laatst de Schengenzone binnen op 03.08.2024. Het inreisvisum van betrokkene had een geldigheidsduur van 31 dagen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene laatst de Schengenzone inreisde verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden. Uit het niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zij vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40 bis§4, eerste lid juncto 41§2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40 bis, § 4, eerste lid juncto artikel 41§2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van de gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De dienst vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarde van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De dienst vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de dienst vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijke gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van een minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. “

Dat het voormelde niet alleen een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch ook een manifeste schending uitmaakt van artikel 47 Vreemdelingenwet alsook artikel 40bis§4 Vw. en artikel 47 vreemdelingen – KB

Verzoeker betwist niet dat hij niet over een geldig visum beschikte, maar hij betwist daarentegen wel dat dit een voorwaarde is voor het indienen van dergelijke aanvraag.

Teneinde zijn stelling te staven verwijst verzoeker naar volgende wetsartikelen:

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker de schending aanvoert luidt als volgt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling - die ook door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt geciteerd - op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)”

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)”

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Volledigheidshalve wordt vermeld dat artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar het hierboven geciteerde artikel 58 verwijst, als volgt luidt:

“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven. In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bestreden beslissing verwijst luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het

gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° (...)

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 (...)"

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

"§ 1 De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2 Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar "de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde" moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Gelet op het voorgaande kan dan ook verzoeker worden bijgetreden waar hij aanvoert dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie niet kan worden vereist dat hij een geldig visum voorlegt. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een paspoort voorlegde dat geldig is tot 31.08.2028.

Dat verzoeker in huidig geval eveneens verwijst naar het arrest 236.793 dd. 12.06.2020, zijnde een gelijkaardig geval waarbij de bestreden beslissing werd vernietigd.

Verzoeker verwijst eveneens naar rechtspraak van het Hof van Justitie, o.m. in het BRAXarrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomstdocumenten heeft.

In het Rahman-arrest van 5 september 2012 stelde het HvJ dat artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere' familieleden van de Unieburger te 'vergemakkelijken'. Meer bepaald houdt deze verplichting in:

- om aanvragen van 'andere' familieleden, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelands onderdanen. De vraag stelt zich of België zich aan deze verplichting houdt, aangezien een derdelands familielid van een derdelander (in buitengewone omstandigheden) of van een Belg (altijd) wel in de mogelijkheid is om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen, zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum. Daarnaast kunnen alle derdelanders in België, mits bewijs van buitengewone omstandigheden, een verblijfsaanvraag indienen op basis van artikel 9bis Vw, zonder dat zij in

het bezit moeten zijn van een geldig inreisvisum. Op dit punt behandelt België 'gewone' derdelanders dus gunstiger dan 'andere familieleden' van Unieburgers, aangezien deze laatste categorie volgens DVZ nooit een aanvraag gezinshereniging kan indienen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum

- dat lidstaten voor de 'andere' familieleden van Unieburgers voorzien in de mogelijkheid om een beslissing te verkrijgen over hun aanvraag (gezinshereniging) die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie gebaseerd is en die, in geval van weigering, gemotiveerd is. Door automatisch de aanvraag gezinshereniging te weigeren omdat geen geldig inreisvisum voorgelegd werd, blijft Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volledig in gebreke om de aanvraag van deze familieleden ten gronde te onderzoeken, rekening houdend met hun persoonlijke situatie. Dit staat mogelijk op gespannen voet met de rechtspraak van het HvJ.

- dat lidstaten moeten rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie. Uit vaste rechtspraak van het HvJ blijkt al dat artikel 20 VWEU lidstaten verplicht een afgeleid verblijfsrecht te erkennen aan een derdelands familielid van een Unieburger, wanneer er tussen de Unieburger en dit familielid een dermate onderlinge afhankelijkheid bestaat dat een weigering van een verblijfsrecht de Unieburger zou verplichten het grondgebied van de hele EU te verlaten. Om die reden mogen lidstaten een aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren op de enkele grond dat het derdelands familielid het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder eerst te onderzoeken of er een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen de Unieburger en het familielid. Een automatische weigering van een aanvraag gezinshereniging van een 'ander familielid' op de enkele grond dat er geen geldig visum voorgelegd werd, zonder de aangehaalde afhankelijkheid voorafgaandelijk te onderzoeken, lijkt niet alleen op gespannen voet te staan met artikel 20 VWEU, maar mogelijks ook met de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU doordat de vrij verkeersrechten van de Unieburger mogelijks belemmerd worden.

- dat lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben over de in aanmerking te nemen omstandigheden, maar de wettelijke voorwaarden moeten wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en mogen deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn werd gedeeltelijk omgezet naar Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 (BS 10 mei 2007) en werd gedurende meer dan tien jaar op een soepele manier geïnterpreteerd door DVZ en gemeenten, waarbij een ander familielid géén geldig inreisvisum moest hebben om een aanvraag te kunnen indienen. Door deze voorwaarde plots wel te stellen bemoeilijkt België nu de binnenkomst en het verblijfsrecht van deze familieleden. De vraag stelt zich of deze nieuwe interpretatie verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en of deze interpretatie artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect berooft. Zo maakt de voorafgaande voorwaarde van een geldig visum een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en de Unieburger immers onmogelijk.

- dat het ander familielid het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven. De RvV zou dus de Belgische verblijfswetgeving en de toepassing ervan door DVZ en gemeenten moeten toetsen aan bovenstaande punten.

Dat door weigering op grond van geen geldig inreisvisum, de persoonlijke situatie van verzoekster niet werd onderzocht, en dit terwijl verzoeker de nodige bewijsstukken heeft neergelegd.

Kortom uit bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Zowel de "weigering tot verblijf van meer dan drie maanden" als "het bevel om het grondgebied te verlaten" zijn genomen met schending van bovengenoemde bepalingen.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in voormeld artikel 3, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, 40bis, § 4 en 41, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 52, §§ 2 en 4, 5e lid en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd noch aangetoond heeft dat zij is vrijgesteld van deze vereiste.

Hetzelfde geldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België verstreken is. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen hinderpaal vormen voor het treffen van het terugkeerbesluit.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 19 november 2024 een aanvraag van een verblijfskaart als ander familielid heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar Spaanse broer.

Verzoekende partij beoogt de gezinshereniging met haar Spaanse broer en behoort in die hoedanigheid tot de categorie van de *“andere familieleden”* van een burger van de Unie. Zij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig inreisvisum maar betoogt dat de vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen geen geldig motief vormt om de verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger te weigeren.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt: *“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:*

(..)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

(..)”

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te *“vergemakkelijken”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21*).

Ingevolge de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging werd *“Hoofdstuk Ibis (andere familieleden van een burger van de Unie) van de wet van 15 december 1980 herschreven ter bevordering van de leesbaarheid ervan. Derhalve wordt de inhoud van de huidige artikelen 47/1 en 47/2 omgedraaid, zodat dit hoofdstuk begint met de bepalingen inzake het toepassingsgebied. Het nieuwe artikel 47/1 bevat aldus de bepalingen inzake het toepassingsgebied van dit hoofdstuk daar waar het nieuwe artikel 47/2 de bepalingen bevat met betrekking tot de categorieën van familieleden die in aanmerking komen voor een recht op gezinshereniging in de zin van hoofdstuk Ibis.”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 60*).

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, zoals het luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verklaart *“de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”*

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”*

De in artikel 41, §2, bedoelde voorwaarde bestaat erin dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid *iuncto* artikel 41, § 2 derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid de in artikel 41, §2 bedoelde voorwaarde moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Uit deze bepaling blijkt geenszins dat de geldboete de enige sanctie is. Uit artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum en zulks ook al slaagt dit familielid er naderhand in “*binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”, zoals bedoeld in artikel 40, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die aan geen van de gestelde documentaire of alternatieve voorwaarden voldoet, enkel een boete kan krijgen en niet kan worden teruggedreven.

De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien los van de duidelijke en imperatieve bepaling van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervullen. De kwestieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende in hoofdzaak haar wettelijke grondslag in artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de bepalingen van hoofdstuk I en dus ook (onder meer) de bepalingen van de artikelen 40bis, §4, en 41, §2, van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn op de “*andere familieleden*” van een burger van de Unie – verliest de verzoekende partij dan ook uit het oog dat uit de samenlezing van de voornoemde artikelen volgt dat het familielid c.q. ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land (*quod in casu*), slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid “*op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Spaanse broer en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Om diezelfde reden kan de verzoekende partij *in casu* niet dienstig verwijzen naar het arrest BRAX van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft verklaard:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.”

In het arrest BRAX kan voorts het volgende worden gelezen:

“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een

onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.

De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden.

Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest Roux, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, Piek, 157/79, Jurispr. blz. 2171, punt 19).

De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40).

Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest Royer, reeds aangehaald, punten 47 en 48).

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen." (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99, ptn. 74-80) (de Raad onderlijnt).

Het arrest BRAX heeft aldus betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Het Hof van Justitie heeft deze argumentatie nogmaals bevestigd in het arrest *Commissie t. Spanje*, waarin het volgende wordt gesteld:

"Aangezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, *Carpenter*, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, *MRAX*, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen van lidstaten.

Wanneer een onderdaan van een lidstaat zich binnen de Gemeenschap verplaatst om de hem door voormeld verdrag en de bepalingen ter uitvoering ervan toegekende rechten uit te oefenen, mogen de lidstaten weliswaar van zijn echtgenoot die onderdaan van een derde staat is, een inreisvisum verlangen, maar dienen zij deze laatste wel alle faciliteiten te verlenen voor de verkrijging van het benodigde visum.

In casu staat vast dat *Farid en Bouchair*, onderdanen van derde staten, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontleenden om tot het grondgebied van de lidstaten te worden toegelaten of daartoe een visum te bekomen." (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, ptn. 40-41).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten BRAX en *Commissie t. Spanje* werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn. Deze bepalingen luiden als volgt:

"2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. *Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.*"

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Diallo* nog bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2), van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, punt 53).

De in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontleen, zijn enkel de volgende familieleden:

"a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;"

De situatie van de verzoekende partij is echter niet deze van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn en dat op grond van deze status van 'familielid van een burger van de Unie' onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, lid 2 en lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van een verblijfskaart van een 'ander familielid van een burger van de Unie'. Artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

"1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

De Burgerschapsrichtlijn voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2), van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor*

Immigratie v. G., § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden, gedefinieerd in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn, de begunstigen van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een ‘*ander familielid*’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (in casu gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinshereniging met verzoekers broer).

Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander – niet onder de definitie van artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn vallend – familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, “*overeenkomstig zijn nationaal recht*” enkel de binnenkomst en verblijf te “*vergemakkelijken*”.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten.

Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 e.v. bedoelde ‘*andere familieleden*’ van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleen aan het Unierecht, zodat het voor hen ook niet aan de orde is om overeenkomstig artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

- 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of
- 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terughrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben aldus enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de voorliggende situatie. De verzoekende partij bevindt zich immers reeds op het Belgische grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Spaanse broer.

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kunnen de in artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde van het geldig inreisvisum niet teniet doen door te regelen dat tevens één van de in deze bepaling opgesomde identiteitsdocumenten zou volstaan. De Raad herhaalt dienaangaande dat voormeld artikel enkel de toegang tot het grondgebied regelt en niet de verblijfsaanvragen die worden ingediend bij het gemeentebestuur van één van de Belgische gemeenten.

Het Vreemdelingenbesluit bevat afzonderlijke bepalingen voor in België ingediende aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit). Artikel 52, §1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat “het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient “bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”.

Artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken Dit alles staat los van het bepaalde in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een derdelands familielid van een burger van de Unie moet voldoen om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen (cf. artikel 40bis, §4, juncto artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet). De Raad benadrukt hierbij dat de verplichting voor het derdelands familielid om de documenten zoals voorzien in artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet (dit is: een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum indien het gaat om een vreemdeling die onderdaan is van een visumplichtig derde land, dan wel een geldig paspoort en een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) voor te leggen, vervat ligt in artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat het derdelands familielid de voorwaarde van artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet moet vervullen om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te kunnen genieten. Artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet bevat enkel de verdere specificering van de door artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvoorwaarde, doch dit neemt niet weg dat de verplichting om te voldoen aan deze verblijfsvoorwaarde enkel voortvloeit uit artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Nog los van de vaststelling dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet de uitvoering betreft van artikel 40bis, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dient er dan ook op te worden gewezen dat een bepaling van een uitvoeringsbesluit sowieso geen afbreuk kan doen aan bindende voorwaarden die, zoals *in casu*, bij wet zijn voorzien.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit (“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven”) niet van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1

e.v. van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is ingegeven door dezelfde logica als hoger uiteengezet, met name dat de inreisvisumplicht enkel wordt vereenvoudigd en gefaciliteerd voor derdelandse familieleden als bedoeld in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn, *quod non in casu*.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse, visumplichtige familieleden bij hun verblijfsaanvraag een geldig inreisvisum moeten voorleggen, tenzij zij ofwel over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, ofwel op andere wijze kunnen laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf genieten. De in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde derdelandse familieleden kunnen aan de gestelde documentaire voorwaarde ontkomen (mogelijks krijgen zij dan wel een boete), maar dan dienen zij in elk geval wel “op een andere wijze” te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf rechtstreeks ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn. Deze laatste mogelijkheid, hoewel door artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet formeel ook van toepassing verklaard op de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van diezelfde wet, is voor deze laatste categorie van derdelandse familieleden aldus onwerkzaam aangezien zij geen dergelijke aan het Unierecht ontleende rechten genieten en zij dus nooit dit bewijs kunnen leveren (zie *supra*). Bijgevolg kan er voor de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v., van de Vreemdelingenwet, die onderdanen van visumplichtige derde landen en die niet over een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie beschikken, niet voorbij worden gegaan aan de wettelijke vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat bij het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een ‘ander familielid’ van een burger van de Unie naar nationaal recht niet wordt of niet kan worden vereist dat er een geldig inreisvisum wordt voorgelegd.

Zodoende blijkt en wordt niet weerlegd dat aan de verzoekende partij – als Marokkaans onderdaan die niet reeds over een (duurzame) verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie beschikt – overeenkomstig artikel 40bis, §4, eerste lid, *juncto* artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit op goede gronden het verblijfsrecht in functie van haar Spaanse broer werd geweigerd nu zij naliet om een geldig inreisvisum voor te leggen.

Haar betoog dat zij wel in bezit is van een geldig paspoort, doet aan de vaststelling dat zij bij haar aanvraag op 19 november 2024 geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd terwijl dit *in casu* wel vereist is, niks af. De verzoekende partij argumenteert verder tevens dat de wettelijke vereiste van het voorleggen van een geldig inreisvisum niet beantwoordt aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte vereiste dat de binnenkomst en het verblijf voor de ruimere familieleden moet worden “vergemakkelijkt” waarmee zij een schending van het gelijkheidsbeginsel lijkt aan te voeren.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij ongunstiger wordt behandeld indien het voor een derdelands familielid van een derdelander of van een Belg wel mogelijk is om in België een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum terwijl dit voor een derdelands familielid van een Unieburger niet mogelijk zou zijn, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om de Belgische wet zelve te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel. Bovendien verliest de verzoekende partij uit het oog dat het in de voorliggende zaak gaat om de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangevraagd in de hoedanigheid van ‘ander familielid’ van een burger van de Unie. Uit de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan niet worden afgeleid dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden van een burger van de Unie. Daarnaast kan ook uit geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling zou hebben gehad om de ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, op dezelfde manier te behandelen als de (nauwe) familieleden van een verblijfsgerechtigde derdelander of van een Belg. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld, *quod non in casu*.

Waar de verzoekende partij de vraag stelt of de vereiste van een geldig inreisvisum wel verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat de verplichting om de aanvraag van een ander familielid gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen, slaat op de verplichting om de ‘andere’ of ‘ruimere’ familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te stellen een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/2, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt reeds uit het gegeven dat ‘andere’ familieleden toch een specifieke aanvraag kunnen indienen wanneer zij aantonen dat zij ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger en dat deze aanvraag, eens voldaan is aan de documentaire verplichtingen die de wet oplegt, alsdan

nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering wordt gemotiveerd, daar waar deze mogelijkheid niet openstaat voor derdelandse andere familieleden van verblijfsgerechtigde derdelanders of Belgen.

De verzoekende partij kan in dit kader voorts niet dienstig voorhouden dat zij ongunstiger wordt behandeld dan de andere derdelanders die zonder een geldig inreisvisum voor te leggen een beroep kunnen doen op de procedure zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft immers een loutere gunstmaatregel die het bestuur de volledige discretionaire bevoegdheid geeft om, zonder dat de wet zelf voorziet in enig criterium op basis waarvan een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, een vreemdeling tot een verblijf in België te “*machtigen*”. De derdelander die een dergelijke gunstmaatregel tracht te bekomen, bevindt zich uit de aard zelf van deze procedure in een minder gunstige rechtspositie dan de derdelander die zich beroept op het in de wet zelf geregelde verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging, zoals voorzien voor de andere familieleden van burgers van de Unie in de zin van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij zich afvraagt of de vereiste van het geldig inreisvisum het artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn van haar nuttig effect berooft nu deze voorafgaande voorwaarde een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en van de burger van de Unie onmogelijk maakt, wijst de Raad erop dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn niet voorziet dat er naar nationaal recht geen documentaire voorwaarden mogen worden opgelegd bij verblijfsaanvragen die in het gastlidstaat zelf worden ingediend door ruimere familieleden van een burger van de Unie. Ook in het arrest *Rahman* wordt nergens gesteld dat aan een ruimer familielid van een burger van de Unie geen inreisvisumplicht mag worden opgelegd. Uit de feitenuiteenzetting in de zaak C-83/11 waarover het Hof zich heeft gebogen, blijkt overigens dat de betrokken derdelanders voorafgaand aan hun aanvraag voor een verblijfskaart wel degelijk in het bezit waren gesteld van de nodige EER-familievergunningen teneinde zich bij het echtpaar *Rahman* in het Verenigd Koninkrijk te kunnen voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 13).

De bekommernis van de verzoekende partij is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met het bepaalde in artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen.

Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

De in artikel 5, lid 2 en lid 4, van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden zijn enkel de nauwe familieleden, zoals voorzien in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn, en niet de ‘*ruimere familieleden*’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie *supra*).

Overeenkomstig artikel 5, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel aan burgers van de Unie zelf geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd. Artikel 5, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziet wel degelijk in de mogelijkheid om derdelandse, nauwe familieleden van burgers van de Unie te onderwerpen aan een inreisvisumplicht. In voorkomend geval moet de betrokken lidstaat het derdelands familielid, alvorens tot uitzetting over te gaan, wel binnen redelijke grenzen in de gelegenheid stellen om de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel om zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Aangezien de ruimere familieleden van een burger van de Unie echter hun verblijfsrecht niet rechtstreeks ontlenen aan het Unierecht en hun rechten op binnenkomst en op verblijf enkel uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien, is de afgifte door een lidstaat van de verblijfsvergunning voor dergelijke ruimere

familieleden wel degelijk een rechtscheppende handeling en is de afgifte van de verblijfsvergunning, in tegenstelling tot hetgeen het geval is voor de nauwe familieleden van een burger van de Unie, niet te beschouwen als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het Unierecht vaststelt.

Waar uit artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de lidstaten zelfs voor een echtgenoot van een burger de Unie wel degelijk een inreisvisum mogen verlangen, doch onder de voorwaarde dat hen voorafgaandelijk alle faciliteiten moeten worden geboden om alsnog het benodigde visum te verkrijgen, en waar de verplichting om de inreisvisumformaliteiten te faciliteren noodzakelijkerwijze voortvloeit uit het gegeven dat de echtgenoot van het familielid van de burger van de Unie het inreis- en verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan het Unierecht, valt niet in te zien waarom een geldig inreisvisum niet zou mogen worden verlangd in het kader van een verblijfsaanvraag van een broer van een Unieburger en dus een ruimer familielid van een burger van de Unie, wiens inreis- en verblijfsrecht niet rechtstreeks voortvloeit uit het Unierecht.

Voor de ruimere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, kan derhalve op grond van de gekende rechtspraak van het Hof van Justitie niet worden gesteld dat de betrokken lidstaat de verblijfsvergunning niet vermag te weigeren op grond van de enkele vaststelling dat de betrokken derdelander de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen niet heeft vervuld (cf. HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99, nrs. 78-79).

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn er zich tegen zou verzetten dat een lidstaat de aanvraag voor een verblijfsvergunning als broer van een burger van de Unie afwijst wanneer hij nalaat om een geldig inreisvisum voor te leggen.

De vraag voorts of de weigering van een verblijfsrecht aan de verzoekende partij ertoe zou leiden dat haar Spaanse broer, die zoals gezegd Unieburger is, het grondgebied van de Europese Unie moet verlaten, is voor de beoordeling *in casu* niet dienstig. Dat criterium geldt voor de toepassing van artikel 20 van het VWEU in situaties waarin de Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer en verblijf (HvJ, 10 oktober 2013, *Aloka*, punten 29 tot en met 35; HvJ, 27 februari 2020, C-836-18, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t/ RH*, punt 41). *In casu* heeft de Unieburger wel van deze rechten gebruikgemaakt, omdat zij zich als Spaans onderdaan in België gevestigd heeft. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich met betrekking tot haar aanvraag slechts heeft uitgesproken over de documentaire voorwaarde, waaraan niet is voldaan. Nu verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat zij niet zou kunnen voldoen aan deze documentaire voorwaarde, is deze redenering in de huidige stand van zaken en gelet op al wat voorafgaat niet dienstig.

Uit de bespreking *supra* is voorts al duidelijk gebleken dat de *in casu* toepasselijke regelgeving wel degelijk vereist dat verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “*ander*” familielid zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dient te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. Haar betoog omtrent artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit doet daaraan geen afbreuk.

Uit de samenlezing van artikel 47/2 en de artikelen 40*bis*, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een “*ander familielid*”, zoals bedoeld in artikel 47/1 *ev* van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

2.7. Waar verzoekende partij nog verwijst naar andersluidende rechtspraak van de Raad doet zij, gelet op het feit dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak aan voorgaande niks af, dit nog temeer de Raad van State met de arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze heeft beslecht. In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de door verzoekende partij aangevoerde rechtsregels als volgt uit:

“7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40*bis* bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden

van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”,

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]3]1

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.’

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet’.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest

een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

‘§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11’.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

‘§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan “een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”. Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk

van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. [...]”

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende gesteld:

“Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

[...]”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontlenuen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontlenuen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

Verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “ander” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. Verzoekende partij, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 40bis, §4, 41, §2 en 47 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 47, 52, § 2 en 58 van het Vreemdelingenbesluit. Haar verwijzing naar oudere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar standpunt kracht bij te zetten is gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State niet dienstig.

2.8. Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van haar Marokkaans paspoort met een vervallen inreisvisum afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven vereist de toepasselijke regelgeving dat verzoekende partij een geldig inreisvisum voorlegt. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verwachting dat haar Marokkaans paspoort met een vervallen visum afdoende was, rechtmatig was. De verwerende partij heeft niet meer gedaan dan hetgeen haar toekwam, met name de door de verzoekende partij ingediende aanvraag afgetoetst aan de relevante wettelijke bepalingen.

2.9. Waar verzoekende partij tenslotte nog de overtuiging is toegedaan en op uitgebreide wijze toelicht in haar middel dat zij de nodige documenten heeft voorgelegd die haar ten laste zijn ten opzichte van haar Spaanse broer en het deel uitmaken van diens gezin aantonen, wijst de Raad erop dat dit betoog, in het licht van de vaststelling dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd hetgeen determinerend is om de aanvraag af te wijzen, niet dienstig is.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verzoekende partij ook geschonden acht luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit de gegeven motivering wordt in het bestreden bevel wel degelijk rekening gehouden met het door verzoekende partij aangehaalde gezinsleven, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt in essentie gesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen, dat verzoekende partij een volwassene persoon is die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon en dat niet kan blijken dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen een onevenredige vereiste zou zijn en dat dit dus geen inbreuk vormt op het voorgehouden gezinsleven. Gelet op voorgaande motivering kan niet blijken dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te weten het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en materiële motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst naar het gezins- en familieleven dat hij heeft met zijn broer bij wie hij inwoont. Verzoeker werd steeds onderhouden door zijn broer, de referentiepersoon. Dit wordt met talrijke stukken bewezen: de overschrijvingen door de referentiepersoon naar verzoeker toe.

Verzoeker heeft door middel van verschillende stukken aangetoond dat zijn broer degene is die voor hem zorgt.

In België aangekomen heeft de referentiepersoon onmiddellijk verder voor zijn broer blijven zorgen en hem bij hem laten inwonen.

Alle bovengenoemde elementen tonen duidelijk aan de referentiepersoon de zorgfiguur is binnen het gezin en dat hij steeds voor zijn broer heeft gezorgd en dit nog steeds doet.

Er kan niet getwijfeld worden aan het feit dat verzoeker en zijn broer een gezin vormen en een familielevens leiden. Verzoeker kan niet zonder zijn broer. Verzoekers familielevens speelt zich in België af.

Indien verzoeker zou uitgewezen worden dan is er ontegensprekelijk een schending van het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn broer een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Hiermee is op geen enkele wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing "weigering tot verblijf van meer dan drie maanden".

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat verweerster de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Zowel de "weigering tot verblijf" als "het bevel om het grondgebied te verlaten" genomen op basis van de eerste beslissing zijn genomen met schending van bovengenoemde bepalingen.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad in de eerste plaats vast dat verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing wijzigt zijn verblijfstoestand niet en kan derhalve niet worden beschouwd als een inmenging in haar gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM bepaalde gevallen en na een belangenafweging.

Verder moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij niet tot een verblijf in België was toegelaten en dat er geen garantie was dat zij in het Rijk zou kunnen blijven. Ook de referentiepersoon moet daarvan op de hoogte zijn geweest. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM een beletsel zou vormen om te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen en er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden *in casu* bestaan. Immers moet erop worden gewezen dat verzoekende partij dan wel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon en er een familielevens mee onderhoudt, maar dat zij volledig voorbijgaat aan de vaststellingen van de verwerende partij in verband met de mogelijkheid tot tijdelijke terugkeer. Zij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een visumaanvraag in haar situatie alsnog een schending zou opleveren van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover verzoekende partij ook nog een schending van haar privéleven opwerpt, wijst de Raad erop dat zij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en geenszins aantoont dat zij in België een privéleven heeft dat als beschermenswaardig kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Dit nog daargelaten de vaststelling dat zo verzoekende partij werkelijk een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat dit haar verhindert tijdelijk terug te keren naar het herkomstland met het oog op het vervullen van de visumformaliteiten.

2.14. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER